

se bo z bolnikom postopalo, kakor bo zapovedal. Veselo sta mu to obljubila Kurganov in Marja.

Še le drugi dan se je po težkem dvajset ur dolgem spanji nekoliko zavedel Ivan. Celó nič ni vedil, kaj in kako da se je bilo ž njim zgodilo, dokler mu k postelji pristopivši Kurganov ni ob kratkem naznanil, kaki nemili osodi bilo je sinoč zapadlo življenje njegovo. Ivan mu v znamenje najsrčniše zahvale molče stisne roko. Ko pa zavžije nekoliko jedi in pijače, zopet omedlí in popade ga huda groznica. Rana njegova, ki jo je bil dobil poleg Borodina, in ki še ni bila popolnoma prebolela, — za tem bojne težave, ki jih je prestal od onega časa: vse to je mnogo pripomoglo, da je Ivan — akoravno drugač zdrave in močne nature — le silno počasi okreval.

Kurganov in Marja stregla sta mu v bolezni ko brat in sestra. V treh nedeljah je Ivanu toliko bilo bolje, da je mogel sedeti v postelji; prvo njegovo opravilo zdaj je bilo, da je pisal mili materi in predragi Ivanki, naznanivši jima, kje da je in kako da mu je. — Željno je pričakoval odgovora; al pretekel je mesec dni, pa odpisa le ni bilo. Potem je zopet pisal in sicer ta bart ne le materi in Ivanki, temoč tudi Blagajču, — al zastonj! ker tudi drugi mesec je pretekel in pisma le še ni bilo od nikogar

Zdaj teče tretji mesec Ivan se je bil popolnoma ozdravil ter sklenil napotiti se proti domu. K temu gnala ga je deloma ljubezen do svojih ljubih, deloma pa neka skrivna moč, ktere si nikakor tolmačiti ni mogel. Dozdevalo se mu je, kakor bi vsa njegova prihodnja sreča odvisela od urnega odhoda. Težko je bilo sicer Ivanu pri srcu, kadar je pomislil, da treba se bo kmali ločiti iz kroga svojih novih prijatlov. Zdelo se mu je tū kakor domá, zlasti zato, ker je tū vladal tisti patrijarhalni duh, kakor v njegovi domovini; tista gostoljubnost in srčnost, skoraj ravno tisti običaji in vrh vsega sorodni jezik, ktere ga se je bil v kratkem času popolnoma navadil in kateri mu je zastran krepkosti in miloglasja razun maternega bolj dopadel kakor vsi drugi, ki jih je govoril. Vse to je sicer Ivanu delalo nekako otožnega duha; al kaj je hotel? Prej ali pozneje treba je bilo ločiti se in iti tje, kamor so ga gnale najiskrenejše zaveze.

Dan odhoda Ivanovega nastopi. Bilo je 28. februarja 1813. Kurganov pokliče enega zmed svojih podložnikov, zvestega, zraven pa zvitega mužika (kmeta) ter mu reče, da mora odpeljati nekega gospoda celó tje čez mejo rusko-poljsko. Kurganov potem zanesljivemu mužiku tiho razodene, kdo in kaj je prav za prav Ivan ter mu priporoča največo pozornost v tem, da mu prijatla srečno pripelje do odločenega kraja. Mužik mu s kimanjem glave odgovarja, češ, da je razumel gospoda svojega popolnoma in da bo storil, kakor želi. Zakaj je Kurganov tako postopal, ni bilo brez vzroka; ako bi bil Ivan v oni dōbi kakor francozsk častnik sam skoz Rusko potoval, brez milosti bi ga bil še vedno na Francoze srditi narod prej ali poslej pobil.

Kmali pride mužik s svojimi sanmi in s hitrima konjičema, prinese seboj popolno obleko kmetiško za Ivana, da namreč preoblečen bolj varno ž njim potovati more. Kurganovu kaj tacega še na um ni prišlo, zato pohvalil je zvitega seljaka pred Ivanom rekoč: „cigana nadnet žid, žida obmanet ruskoj mužik, a už ruskago to mužika sam čert ne provedet.“

Kakor ločijo se bratje, ktere je rodila ena in tista mati, tako slovili so se Kurganov, Marja in Hlestakov od Ivana.

„Zdravstvuj!“ „zdravstvuj!“ bile so poslednje besede, ki so si prijatli še iz daljave klicali

eden drugemu, z belimi rutami vihraje si srčno slovó, dokler Ivana — zdaj v ruskega mužika spremenjenega — ne zakrije bližnji log. (Dal. prih.)

Kratkočasno berilo.

Arabski pregovori.

Dva se nikdar ne nasitita: ta, ki resnice, in uni, ki bogastva išče.

Ljubezen ljudstva je bolja, kot čast vojaška.

Kdor ti nosi veliko novic v hišo, iznosi ti tudi veliko novic iz hiše.

Nepotrpežljivost v trpljenji je huja kot trpljenje samo na sebi.

Potrpežljivost nosi ključ do veselja, nepotrpežljivost do kesa.

Ako je tvoj prijatelj iz medú, ne povži ga na enkrat; utegne ti še drugokrat koristiti.

Kdor se na vozu tolažbe vozi, ima revščino za tovarša.

Iz šesterih reči se norec v hipu spozná: on se jezi brez vzroka, govori nepotrebne kvante, vsakemu zaupa, se preseljuje brez potrebe, se poteguje za reči, ki mu nič mar niso, in ne vé prijatla ločiti od sovražnika.

Dopisi.

Iz Zagreba 6. julija. ☉ — Svečanost sv. Cirila in Metoda smo obavili vredno in prav po slovansko veličanstveno. V saboto večer se je zbral ves odlični svet v narodnem kazališču, da se vdeleži sjajnega koncerta, priredjenega po tukajšnjem zemaljskem glasbenem zavodu. Vsi prostori so bili tako rekoč natlačeni; v ložah je bil venec najlepših zagrebških lepotic v narodnem odelu; vidili smo v loži tudi iz daljne Rusije tri gospe profesorje: Trajanskega iz Kazana, Jarockega iz Kieva in Potembnja iz Harkova, pa Čeha gosp. prof. K. Ko je presv. ban bar. Šokčević z grofom Jurjem Jelačičem vstopil, ga je pozdravil orkester, sastoječ iz vojničke bande in množine diletantov. Prvi čin iz domače opere „Porin“ od Lisinskega je občinstvo do uzhičenja ganilo; razun tega so se najbolje obnesle gospodične Mihićeva in Malingerova v petji, Prešernova pa v deklamaciji. Zapeli so pevci tudi slovenski zbor „Naprej“. Malo da ne vse komade so morali opetovati, zato je trpela svečanost v kazališču od pol osme do enajste ure. V nedeljo jutro ob štirih so na novem trgu 101-krat vstrelili in vojaška godba je po mestu budila prebivavce z narodnimi davorijami. Ob 9. je bila velika sv. maša v stolni cerkvi. Kardinal sam jo je služil v največem ornatu. Dva kanonika sta pela v domačem jeziku epistel in evangeli. Na koru se je tudi pevalo v domačem jeziku. Gospod ban in vse civilne in vojaške oblasti so bile v sjajnih uniformah v cerkvi. Blizo 40 pravnikov zagrebske pravoslavne akademije je imelo z golimi sablami v rokah in kalpaki na glavah častno stražo v sanktuarji in belo oblečene device so držale venec. Ljudstva je bilo toliko privrelo, da je imela velika cerkev premalo prostora. — Pri obedu v dvorani tukajšne gradjanske streljane so se glasile razne in zlo navdušene zdravice; začele so se z napitnico v slavo slov. apostolov Cirila in Metoda, dobrotnikov vseh Slovanov, ki jo je napil svetli veliki župan Ivan Kukuljević-Sakcinski. Naš gosp. Matija Majar, ki je prišel iz Koroške k svečanosti, se je zahvalil za napitnico Slovencom in je govor svoj zaključil s „živili Hrvati!“ kterim besedam je sledil obči klic „živili Slovenci!“ Prišli so iz raznih krajev pozdravi, tudi iz čitavnice ljubljanske in mariborske. — Popoldan in zvečer je bila ljudska svečanost v nadškofovem vilensko razsvitljenem perivoju Maksimiru. Zagreb